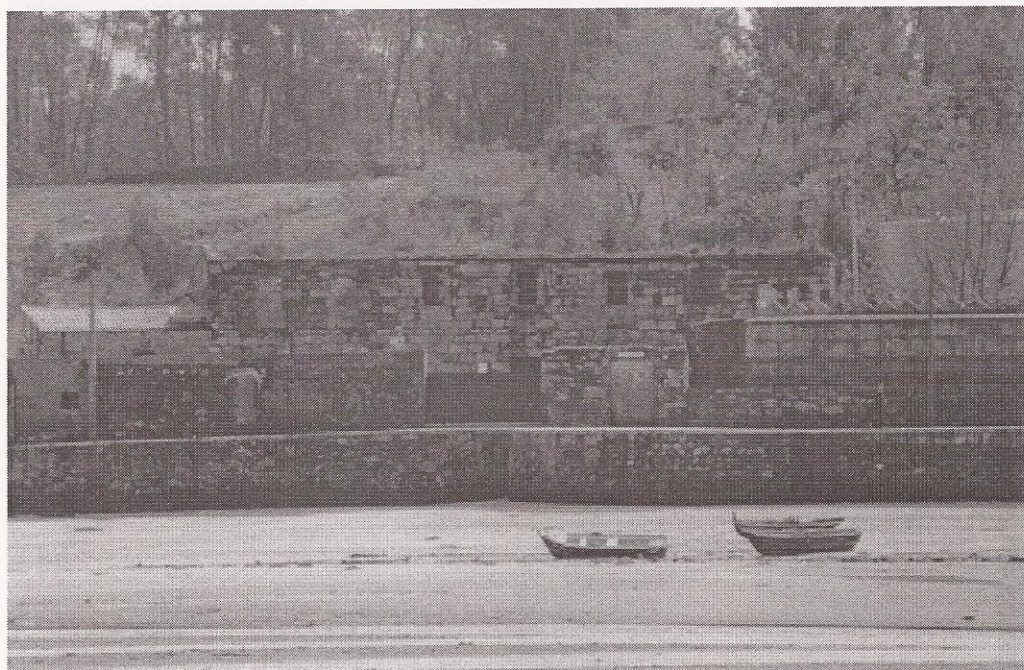

CONVENTO DE SAN ANTONIO NA POBRA DO CARAMIÑAL

Por: Lino J. Pazos Pérez

De seguro que máis dun dos milleiros de peregrinos que partían das aldeas da bisbarra arousá coa fe firme de chegar ata Compostela co fin de prostrarse ante os pés do apóstolo Santiago, coñecía o secular mosteiro da Miserela.

Monasterio de San Antonio. Pobra do Caramiñal.

Nun lugar recóndito, fóra da muralla, aínda que pegada a ela, que rodeaba (agora rodea as ruínas) o mosteiro de San Antonio (antes da Miserela) no seu novo asentamento, preto da igrexa de Xobre (Jobre) na Pobra do Caramiñal (Pobra do Deán), no arranque da rampla que conduce ó mar, atópase unha curiosa capeliña, especie de fornelo, onde se venera unha imaxe de San Antonio, de considerable antigüidade e non menos popularidade.

O mosteiro foi trasladado dende a aba do Barbanza ata a súa definitiva localización ó carón da ría arousá a comezos do século XV, segundo se desprende do documento *Annales minorum* ad an. 1510 que aparece citado no libro *Crónica de la Provincia Franciscana de*

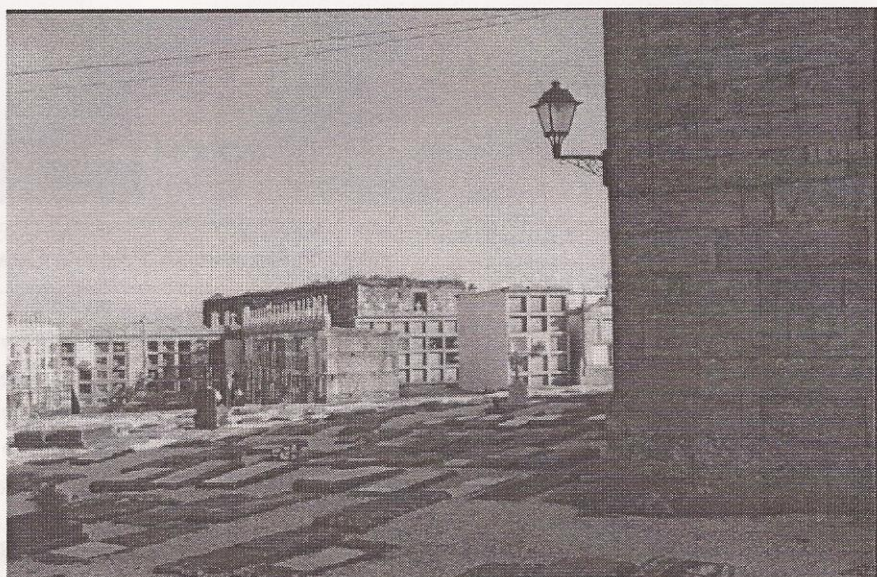
Santiago editado polo Archivo Ibero Americano, no ano 1971:

La fundación se había hecho con la sola licencia del arzobispo de Santiago, por lo que los para el, religiosos, tranquilidad de conciencia acudieron a la Santa Sede, quedando la fundación autorizada en virtud de la bula de Sixto IV, Exposuit nobis, Roma, 8. VI. 1478.

A obra, de notable envergadura, foi sufragada coa contribución que para ese fin realizou o cabaleiro *Arias López de Goyáns*, secundado polas esmolos das sinxelas xentes do lugar.

Sobre a súa primitiva situación *Xosé Carlos Vidal Suárez* publica, na revista *Aunios* Nº 3, a súa teoría nun artigo titulado <<O eremitorio de A Miserela: A barca de San Amaro>>:

En canto ó eremitorio sobre o que se asenta o convento de San Xoan da Miserela, é unha

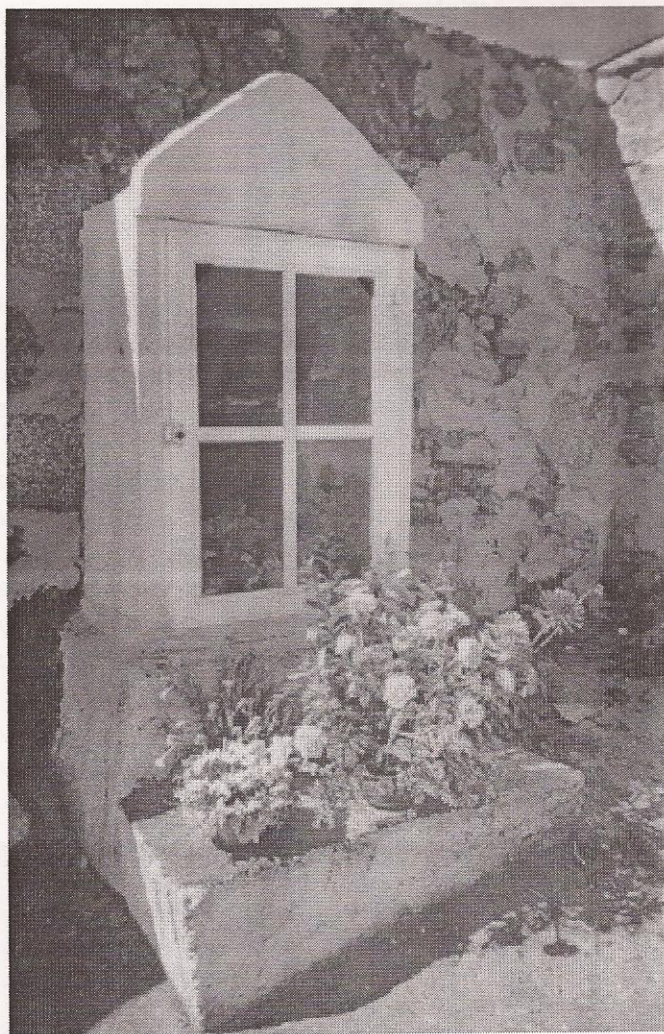
Camposanto da igrexa de Jobre

pequena planicie na confluencia de dous ríos, o arroio San Xoán e o río Barbanza. Chégase ata el cruzando unha ponte á que chaman romana, aínda que probablemente sexa da época do mosteiro... (século XIV) ".

A pequena urna, se se pode chamar así a unha construción de 1 m. x 0,60 x 0,50, pechada na súa fronte por unha sinxela portíña de aluminio branco, cun pasador, contén unha fermosa imaxe de San

ata unha ducia de círios acendidos e ó carón da urna un caldeiro de cinc con numerosos restos de cera, o que me fai supor que os vellos non andaban moi descamiñados en canto á devoción que polo San Antonio teñen nesa vila.

No citado mosteiro de San Antonio, entresaco da "*Crónica...*", sucedeu un feito que por extraordinario pasou á historia e que eu creo que ten que ver co santo que nos ocupa:

Imaxen de San Antonio. Pobra do Caramiñal.

Antonio, na que destaca a expresividade da súa cara, co neno que a penas é perceptible.

Preguntando ós vellos que atopei na porta da igrexa, comentáronme que era un santo moi solicitada polas mulleres, que tiñan nel un bo aliado para conseguir que os seus maridos foran bos.

A este Santo acoden moitas mulleres a pedirlle un bo home ou que o que teñen sexa mellor.

Na última visita que realicei a este lugar contei

Siendo maestro de novicios llegó al convento una doncella vestida en hábito de hombre y muy bien tratada que al parecer se le debía tener respeto, y hablando con el siervo de Dios le dijo como por la mucha devoción que tenía al hábito del seráfico padre de San Francisco, había prometido a Dios de servir todos los días de su vida a los frailes en alpino de sus conventos...

Pero chegou o día no que a dama creu conveniente declarar a verdade sobre a súa condición:

El novicio considerando el escándalo que podría resultar entre frailes y seglares, si acaso se venía a entender que era mujer, habló en secreto con su maestro y le dijo que era mujer doncella... y con cartas suyas, la envió a la abadesa del Convento de santa Clara, de Pontevedra.... y se llamó María de San Antonio...

leváronse a cabo algúns enterramentos de nobres e, cando este foi abandonado pola congregación que o atendía, foron trasladados ás Torres de Xunqueiras, segundo relata *López Ferreiro en Galicia en el último tercio del siglo XV*, BRAG. Tomo II, páx. 128.

...Ares Pardo y su mujer Doña Teresa, fueron sepultados en el convento de San Antonio y que al ser demolido dicho convento, los marqueses de

Torres Xunqueira. Pobra do Caramiñal.

Sor María de San Antonio faleceu nese convento pontevedrés o 30 de outubro de 1616.

¿Tería algunha relación a entrega da serva de Deus á vida monástica coa intercesión de San Antonio acerca da bondade dos homes das súas devotas?

Na época de maior esplendor do mosteiro

Camarasa trasladaron las cenizas de aquellos y de otros de sus descendientes a la Torre de Junqueras (Xunqueiras)...

As torres de Xunqueiras, restauradas con extremo bo gusto, continúan vixiantes na comarca do Caramiñal como recordo imperecedoiro de glorias pasadas.

Bibliografía consultada:

Aunios N.º 3. O eremitorio de A Miserela: A barca de San Amaro. José Carlos Vidal Suárez. Asoc. Pineiróns. 2001.
Crónica de la Provincia Franciscana de Santiago 1214 - 1614. Anónimo. Manuel de Castro. Archivo Ibero Americano. Madrid. 1971.
Galicia en el último tercio del siglo XV. BRAG. Tomo II. Antonio López Ferreiro.